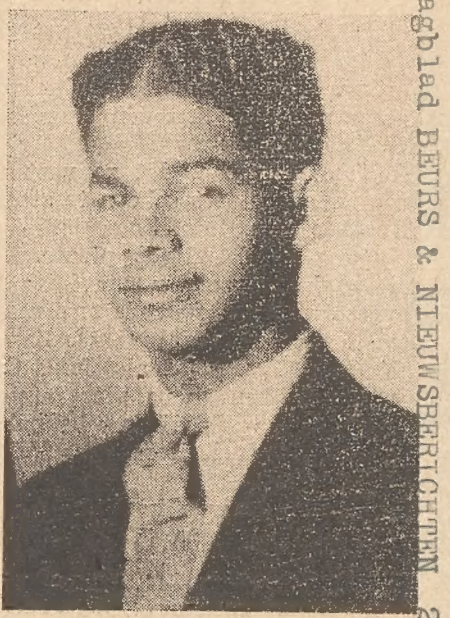
Wij Eren Boy Ecury.

Dagblad BEURS & NIEUWSBERICHTEN 28 April 1947

Het is heden voor Aruba en niet minder voor Curacao een dag van rouw. Het stoffelijk overschot van een van onze helden is teruggekeerd uit het Moederland, waar hij het leven heeft gelaten in de ondergrondse strijd met de vijand, om in de aarde van zijn geboorteland te worden begraven.

Het jonge, veelbelovende leven van Boy Ecury werd op de meest wrede wijze afgesneden, omdat hij gedreven voor liefde voor zijn land, gedreven door liefde voor zijn medemensen, wier veiligheid hij hoger achtte dan zijn eigen bestaan, zich tegen de overheerser heeft durven verzetten.

Boy Ecury

Boy Ecury was in 1937 naar Nederland vertrokken om zijn studies voort te zetten. In Oudenbosch in het Pensionaat St. Louis legde hij met goed gevolg zijn eind-examen Handelsschool af. De hoop van zijn ouders was op hem gevestigd. Hij zou verder studeren en op de Tilburgse Handelshogeschool zijn studies voltooien. De oorlog kwam en Boy achtte het zijn dure plicht mede te helpen aan de strijd in de Ondergrondse. Zijn karakter was van dien aard dat hij niet anders kon dan zijn medemensen helpen, dat hij door een innerlijke drang gedreven werd om alles te doen wat in zijn vermogen lag om onderduikers, Joden of piloten uit de handen van de vijand te bevrijden of hen voor gevangenneming te bewaren.

Bij zijn werk in de knokploegen toonde hij een buitengewone moed. In Rotterdam en Den Haag stond Boy in illegale kringen bekend als een van de moedigste medewerkers waarover men beschikte.

Boy is zich zeer wel bewust geweest van het gevaar, waarin zijn werkzaamheden hem voortdurend brachten. In een brief aan zijn ouders heeft hij er over gesproken, maar ook vroeg hij hun zijn houding goed te keuren, omdat de verschrikkingen, waarin zijn medemensen leefden zo groot waren, dat het riskeren van eigen leven om hen te helpen door hem gerechtvaardigd geacht werd.

Het is ten slotte zo uitgekomen als Boy het heeft voorvoeld. Hij werd door de vijand gegrepen en in de Scheveningse duinen werd het doodsvonnis, dat over hem geveld werd, voltrokken.

Zo is een van onze jonge helden gestorven, die ook op de wijze waarop hij is gestorven getoond heeft een flink en goed karakter te bezitten en die op nobele wijze de consequenties van zijn daden onder ogen heeft gezien. Hij was er niet voor teruggeschrikt toen het er om gold zijn medemensen te helpen, hij schrok er niet voor terug toen het ogenblik gekomen was, dat het onherroepelijke zou gaan gebeuren en de wrede hand van de vijand zijn nog jong lichaam zou neervellen. Zijn onbuigbare geest heeft de vijand niet kunnen schokken en hij sprak er in een eerder geschreven brief aan zijn ouders over, dat, mocht hetgeen hij vreesde gebeuren, zij elkander in de hemel zouden weerzien.

Boy Ecury is als een held gestorven. Het is daarom goed, dat wij hem bij de terugkeer van zijn stoffelijke resten op het eiland zijner geboorte, de eerbied bewijzen, die wij allen in ons hart voor hen gevoelen en daarmede tonen, dat zijn werk en de hoogste opoffering, die hij zich daarvoor getroost heeft, niet te vergeefs zijn geweest.

Voor zijn ouders, die een zo zware en moeilijke tijd hebben medegemaakt van het ogenblik af, dat zij zijn wrede einde vernamen, moge de deelneming, die in onze gemeenschap met hun leed gevoeld wordt een troost zijn, dat hun zoon niet voor niets zijn jonge leven heeft opgeofferd aan de zaak van de vrijheid en aan de liefde voor zijn medemens.

Hij heeft de hoogste Christelijke deugd, die zijn ouders hem leerden: "Hebt Uw naasten lief als U zelve" met volkomen verloochening van eigen welzijn en zelfbehoud toegepast, niet alleen omdat hij dit zijn plicht achtte, maar ook omdat het uit het binnenste van zijn hart opwelde om aldus te handelen. Dit moge hun en zijn broeders en zusters een diepe troost en een lichtend voorbeeld zijn op hun verdere levenspad.

Boy Ecury, rust thans in vrede in de grond van Uw geboorteland.